

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 655/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., zastúpenej Advokátskou kanceláriou FELIX NEUPAUER & PARTNERS, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Felix Neupauer, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 NcC 16/2014 z 10. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2014 doručená sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 NcC 16/2014 z 10. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Mgr. R. K., advokát, s. r. o., N. (ďalej len „navrhovateľ“), sa ako bývalý zamestnávateľ sťažovateľky žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sťažovateľkou ku 2. decembru 2013. Pracovný pomer bol založený pracovnou zmluvou z 19. apríla 2013 a sťažovateľka bola prijatá na pozíciu advokátskej koncipientky. Navrhovateľ založil miestnu príslušnosť Okresného súdu Bratislava I voľbou miestnej príslušnosti podľa § 87 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a to podľa stáleho pracoviska sťažovateľky v čase podania žaloby. Sťažovateľka svojím podaním z 13. marca 2014 namietla miestnu príslušnosť Okresného súdu Bratislava I a navrhla postúpiť vec Okresnému súdu Levice ako miestne príslušnému, a to podľa miesta svojho bydliska. Argumentovala predovšetkým tým, že *«(i) v obvode Okresného súdu Bratislava I nikdy nemala stále pracovisko, (ii) s advokátskou kanceláriou... nikdy žiadnu pracovnú zmluvu neuzatvorila, (iii)... u ďalšieho zamestnávateľa začala pracovať dňa 16.12.2013, čo bolo do dňa podania Žaloby 14 pracovných dní a teda toto pracovisko by okrem iného nemohlo naplniť ani zákonné kritérium „stálosti“ (§ 87 písm. a) OSP) z čoho vyplýva, že príslušnosť žiadneho iného súdu na konanie vo veci, okrem Okresného súdu Levice, nikdy nebola založená.»*. Navrhovateľ svojím podaním z 8. apríla 2014 namietol postúpenie predmetnej právnej veci z Okresného súdu Bratislava I na Okresný súd Levice, o ktorej rozhodol krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím tak, že určil ako miestne príslušný na konanie Okresný súd Bratislava I. V ostatnom podala sťažovateľka na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľka v podanej sťažnosti predovšetkým skonštatovala, že *«... od spôsobu výkladu pojmu „stále pracovisko“ sa následne odvíja vznik možnosti žalobcu zvoliť si súd existujúci popri všeobecnom súde žalovaného (ust. § 87 písm. a) OSP). Zákon nedefinuje, čo je možné považovať za stále pracovisko. Možno preto konštatovať, že tu existuje medzera v zákone.»*. Taktiež poukázala na to, že *«... KS NR svojvoľne stotožňuje pojmy „pracovisko“ a „stále pracovisko“, čo spôsobuje arbitrárnosť Uznesenia. V prípade, že by stačilo*

na založenie miestnej príslušnosti súdu podľa ust. § 87 písm. a) OSP samotné uzatvorenie pracovnej zmluvy bez zohľadnenia dĺžky trvania tohto pracovného pomeru, bolo by použitie pojmu „stále“ pracovisko v ust. § 87 písm. a) OSP, úplne zbytočné.». Zároveň ponúkla ústavnému súdu na zváženie vlastnú úvahu, podľa ktorej „... pre založenie miestnej príslušnosti súdu podľa miesta pracoviska žalovaného tu musí toto pracovisko spĺňať určité kvalitatívne predpoklady, ktorým je stálosť a trvácnosť preto, aby podľa neho určený ďalší príslušný súd bolo možné kvalitatívne postaviť na úroveň všeobecného súdu žalovaného. Podľa názoru Sťažovateľky nemožno považovať súd za miestne príslušný len preto, že sa v jeho obvode nachádza miesto výkonu práce žalovaného a to podľa práve uzatvorenej pracovnej zmluvy, bez zohľadnenia časového hľadiska trvácnosti pracovného pomeru. Opačný právny záver KS NR treba považovať za arbitrárny, ktorý vo svojich dôsledkoch znamená popretie základného práva na zákonného sudcu a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 NcC 16/ 2014 zo dňa 10.06.2014 bolo porušené základné právo Sťažovateľky na zákonného sudcu v zmysle ust. čl. 48 ods. 1 Ústavy... a právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru ... .

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 8 NcC 16/2014-37 zo dňa 10.06.2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd... priznáva Sťažovateľke náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľky...“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj domáhať sa toho, aby súd rozhodol

o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

11. V zmysle judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 87/01, III. ÚS 202/02, III. ÚS 116/06) a tiež sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť alebo pre iné ďalšie dôvody (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02). Ústavný princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, ktorá na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred stanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného prideľovania súdnej agendy a aby bol vylúčený – pre rôzne dôvody a rozličné účely – výber súdov a sudcov „ad hoc“.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo

slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Krajský súd v uznesení sp. zn. 8 NcC 16/2014 z 10. júna 2014 v podstatnom dôvodil:

«Krajský súd v Nitre ako nadriadený súd dospel v danej právnej veci k záveru, že námietka navrhovateľa uplatnená v zmysle ustanovenia § 105 ods. 3 OSP je dôvodná.

Podľa § 11 ods. 1 OSP, konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorý je vecne a miestne príslušný. Príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktoré sú tu v čase začatia konania a trvá až do jeho skončenia.

Podľa § 84 OSP, na konanie je príslušný všeobecný súd účastníka, proti ktorému návrh smeruje (odporca), ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 85 ods. 1 OSP, všeobecným súdom občana je súd, v obvode ktorého má občan bydlisko, a ak nemá bydlisko, súd, v obvode ktorého sa zdržuje.

Podľa § 87 písm. a/ OSP, popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má odporca svoje stále pracovisko.

Ustanovenie § 87 OSP umožňuje navrhovateľovi vybrať si medzi všeobecným súdom odporcu (§ 85) a súdom uvedeným v ustanovení § 87. Právo výberu trvá do podania návrhu. Po podaní návrhu už vykonaní voľbu nemôže meniť. Stálym pracoviskom v zmysle § 87 písm. a) treba rozumieť pracovisko, ktoré bolo dohodnuté v pracovnej zmluve ako miesto výkonu práce [§ 43 ods. 1 písm. b) ZP]. Ak je toto miesto vymedzené veľmi široko, treba za stále pracovisko považovať to, kde pracovník pravidelne vykonáva prácu.

Podľa § 105 ods. 1 OSP, súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

Podľa § 105 ods. 2 OSP, ak súd podľa odseku 1 zistí, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia alebo ju za podmienok uvedených v § 11 ods. 3 predloží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky; o tomto postúpení súd upovedomí účastníkov.

Podľa § 105 ods. 3 prvá veta OSP, ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí, alebo účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu; jeho rozhodnutím je viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená.

Súd zásadne skúma iba osobitnú výlučnú miestnu príslušnosť podľa § 88. Výnimočne súd skúma miestnu príslušnosť podľa § 84 až 87 (všeobecná miestna príslušnosť a osobitná príslušnosť daná na výber), a to vtedy, ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ (nie odporca) alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca.

Súd, ktorému bola vec postúpená, nie je postúpením veci viazaný. Bez toho, aby vydával osobitné rozhodnutie, má možnosť vec predložiť na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu. Súd, ktorému bola vec postúpená, je povinný predložiť vec nadriadenému súdu bez vydania osobitného rozhodnutia vtedy, ak postúpenie namieta účastník konania. Účastník môže namietať postúpenie najneskôr do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení. Rozhodnutím nadriadeného súdu je viazaný jednak súd, ktorý mu vec predložil na rozhodnutie o otázke miestnej príslušnosti, ako aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená.

Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že Okresný súd Bratislava 1, na ktorý súd bol návrh vo veci podaný, skúmal miestnu príslušnosť podľa § 84 až 87 (všeobecná miestna príslušnosť a osobitná príslušnosť daná na výber), keď z obsahu spisu vyplýva tá skutočnosť, že odporkyňa namietala miestnu príslušnosť Okresného súdu Bratislava 1. Následne Okresný súd Bratislava 1 postúpil vec Okresnému súdu Levice ako súdu miestne príslušnému na konanie s poukazom na § 84 OSP.

S poukazom na obsah spisu, najmä s poukazom na obsah návrhu navrhovateľa /č. 1. 1 až 3 spisu/, s poukazom na obsah námietky miestnej príslušnosti zo strany odporkyne /č. 1. 23 spisu/ a s poukazom na obsah nesúhlasu navrhovateľa s postúpením veci /č. 1. 29 až 31 spisu/ nadriadený súd dospel k záveru, že v danej právnej veci bol podľa § 87 písm. a/

OSP v čase podania návrhu dňa 08.01.2014 popri všeobecnom súde odporkyne, ktorým je Okresný súd Levice na konanie príslušný aj Okresný súd Bratislava 1, ako súd v obvode ktorého mala odporkyňa v čase začatia konania svoje stále pracovisko; keď z obsahu tvrdení účastníkov v otázke príslušnosti súdu na konanie podľa § 87 písm. a/ OSP vyplývajú tie okolnosti, že odporkyňa v čase začatia konania mala svoje stále pracovisko v obvode Okresného súdu Bratislava 1, keďže (odporkyňa) vo svojej námietke nepoprela skutočnosť, že by mala v rozhodnom období /v čase začatia konania/ v obvode Okresného súdu Bratislava I. svoje „pracovisko“, poprela len tú skutočnosť, že by tam mala svoje „stále pracovisko“ a nevyvrátila tvrdenie navrhovateľa o príslušnosti Okresného súdu Bratislava 1 na konanie predložením pracovnej zmluvy s „ďalším“ zamestnávateľom v rozhodnom období o tej skutočnosti, že v čase začatia konania mala založený pracovný pomer (pracovnou zmluvou v zmysle ktorej mala dohodnuté miesto výkonu práce - pracovisko na ktorom pravidelne vykonávala prácu), mimo obvodu Okresného súdu Bratislava 1. Dĺžka trvania tohto pracovného pomeru v rozhodnom období nie je právne relevantnou skutočnosťou pre aplikáciu ustanovenia § 87 písm. a/ OSP.

Keďže ustanovenie § 87 OSP umožňovalo navrhovateľovi vybrať si medzi všeobecným súdom odporkyne (§ 85) a súdom uvedeným v ustanovení § 87, ktoré právo výberu trvalo do podania návrhu, i s poukazom na vyššie uvedené dôvody nadriadený súd dospel k záveru, že miestne príslušným na konanie je Okresného súdu Bratislava I, ktorý vec Okresnému súdu Levice postúpil bezdôvodne (bez preverenia si významných skutočností).».

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že tento súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia a pochybnosti, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnil aj

svoje úvahy. Inými slovami, podľa názoru ústavného súdu aj z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu jednoznačne a presvedčivým spôsobom plynú dôvody, ktoré tento súd viedli k určeniu miestne príslušného Okresného súdu Bratislava I, vychádzajúc pri tom aj zo skutočnosti, že „*Dĺžka trvania tohto pracovného pomeru v rozhodnom období nie je právne relevantnou skutočnosťou pre aplikáciu ustanovenia § 87 písm. a/ OSP.*“.

15. V súvislosti so sťažovateľkou deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

16. Ústavný súd s poukazom na rozdelenie súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) stabilne judikuje, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd taktiež zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B).

17. Ústavný súd teda uzatvára, že námietky sťažovateľky neindikujú také pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by umožnilo ústavnému súdu po prijatí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu tohto súdu dospieť k záveru, že by ním mohlo byť porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pretože ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru a sťažovateľka odvodzovala porušenie svojho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v súvislosti s porušením práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré ústavný súd nezistil, nemohlo dôjsť k porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014